

VOORWOORD

Dit boek gaat over onze zoon Bentley en wat het voor ons betekent om naaste te zijn van iemand die verslaafd is wat dat met ons als gezin gedaan heeft en nog..

Over de hulpverlening, teleurstelling, het niet gehoord worden als ouders en zus, kortom alle dingen waar we de laatste 6 jaar tegen aan liepen.

Wat ik vooral wil meegeven met het schrijven van dit boek is dat het juist erg belangrijk is om zelf duidelijke grenzen aan te geven maar ook dat de problemen die er geweest zijn echt tijdig erkent worden i.p.v. het valt allemaal wel mee!

Deze ellendige situatie had bij tijdig gehoord worden, signalen die er waren, grotendeels voorkomen kunnen worden.

Ik hoop dat de mensen die dit boek lezen en een stukje herkenning vinden wel tijdig gehoord worden zodat er op tijd de juiste hulp geboden kan worden want zodra je kind 18 wordt, wordt je als ouders letterlijk en figuurlijk af geserveerd want jij telt niet meer mee. Iemand moet zelf keuzes maken en privacy telt erg zwaar ook als het om je eigen kind gaat!

*Oordeel niet zo maar over andere mensen.
Als je niet weet in welk vaarwater ze hebben moeten varen.*

27 januari 2022

Suze Lee

20 jaar geleden werden wij George en Suze Lee voor de 1^e keer ouders.
We ontvingen uit God's hand een prachtige zoon die we de naam Bentley gaven.

Twee jaar later kwam er een prachtige dochter en zusje bij die we Lieke genoemd hebben.

We waren een gewoon doorsnee gezin. George zorgde voor het inkomen en Suze bleef thuis om voor de kinderen te zorgen. Pas toen Lieke 14 was is Suze ook weer buiten de deur gaan werken. Toen Bentley en Lieke nog klein waren hadden we gemiddeld 2 á 3 keer in de week oppaskindjes aan huis.

We wonen in een klein dorp waar iedereen elkaar wel zo'n beetje kent. Op zondagmorgen gingen we altijd met elkaar naar de kerk. Als de kerk uit was kwamen opa Patrick en oma Patricia altijd met ons mee naar huis om gezellig koffie te drinken. Vaak zaten ze in de kerk op dezelfde rij als ons en zowel Bentley als Lieke maakten nog wel eens ruzie wie er die zondag naast opa of oma mocht zitten.

We hebben fijne vakanties gehad als gezin waar we nu ook fijn op terug kunnen kijken en warme herinneringen aan hebben.

Ook hebben we onze kinderen laten dopen en dat geeft toch ook hoop en vertrouwen dat God echt niet los laat wat zijn hand ooit begon.

*Stress doet je geloven dat alles nu moet gebeuren.
Geloof stelt je gerust dat alles zal gebeuren op Gods tijd.*

Toen Bentley 4 jaar was mocht hij naar de basisschool. We kozen bewust voor een christelijke school in ons eigen dorp. Wij ouders kijken hier wel positief op terug maar Bentley heeft dit toch anders ervaren dat kwam er jaren later pas uit tijdens zijn opname in een jeugdkliniek.

De juf in groep 4 vond Bentley een erg drukke jongen die gauw afgeleid was. Er werd een extern iemand ingeschakeld om eens in de klas te observeren. Ook kregen wij van de juf het advies om Bentley op te geven voor een SOVA-training. De mevrouw die hem observeerde in de klas vond het niet zo raar dat hij gauw afgeleid was, want hij zat bij het raam dat uitkeek op het kleuterplein, terwijl zijn zusje Lieke die 2 jaar jonger is daar aan het spelen was. School dacht ook dat hij misschien ADHD had maar dat is er met het observeren en schoolonderzoek verder niet uitgekomen. Wij ouders moesten ook een formulier invullen en thuis was Bentley absoluut geen stuiterbal. Hij kon zich prima vermaken, wel leuk spelen, was wel eens druk in zijn spel maar hij kon ook lekker op de bank tegen je aan liggen en vond het ook wel fijn om eens rustig te zitten en voorgelezen te worden.

We hebben het advies voor een SOVA-training opgevolgd. Mijn inziens was dit destijds voor wel meer kinderen goed geweest maar dat even terzijde. Bentley vond het in 1^e instantie wel erg vervelend om daar naar toe te moeten ook vooral omdat dit op de woensdagmiddag was en hij dus niet kon afspreken. Uiteindelijk heeft hij het daar best wel naar zijn zin gehad. Wat wij zelf wel vervelend vonden was dat hij op advies van de juf hier naar toe gegaan is maar dat deze juf het wel liet af weten toen de avond was waarop van iedere school een juf van de leerling aanwezig was. Voelde toch ook wel als een afwijzing..

Bentley was geen hoogvlieger op school maar kon verder wel gewoon meekomen in de klas en is ook nooit blijven zitten. Wij hechten zelf persoonlijk ook geen waarde aan het feit of een kind een hoog niveau heeft of lager zit qua niveau. We hoeven niet allemaal 10 en enzo te halen. Een 6 is ook prima als iemand zijn best gedaan heeft! Als ze uiteindelijk maar plezier hebben in wat ze willen en doen.

Op de woensdag en vrijdagmiddag werd er veel afgesproken met andere kinderen. Soms kon er niemand maar over het algemeen had Bentley de meeste woensdagen en vrijdagen wel een vriendje over de vloer of hij ging zelf naar een vriendje toe.

Ook mocht hij best wel vaak naar een kinderfeestje en omgekeerd had hij ook altijd wel leuke feestjes. Dat begon wel wat te veranderen na groep 6.

Het afspreken werd minder de jongens waar hij ook graag bij wilde horen konden vaak niet. Hij gaf een feestje en een moeder belde af want haar zoon kon niet. Wij zeiden toen dat haar zoon dan wel een andere keer uit school mee mocht komen, kon hij ook wel bij ons mee eten we zouden er wel wat leuks en gezelligs van maken. Nou, dat hoefde niet want hij kon tenslotte ook niet iedereen terug vragen op zijn feestje. Misschien maar dat is toch altijd gissen natuurlijk is daardoor bij Bentley in zekere zin toch een minderwaardigheidscomplex ontstaan. Graag ergens bij willen

horen maar er toch niet echt bij te horen. Tijdens zijn opname in de jeugdkliniek hadden we halverwege een verbindingsdag en toen hoorden we ook dat hij altijd erg gepest is. Dat ik dat als moeder nooit gezien heb en misschien ook niet erkent heb dat vind ik heel erg, het gevoel dat Bentley niet gehoord werd wat ook wij zelf ouders op een later moment heel erg ervaren hebben bij ons zelf..

In groep 8 kwam de cito toets en uiteindelijk de eindscore voor het vervolgonderwijs. De internbegeleidster van school heeft "per ongeluk" een document met alle adviezen doorgestuurd naar alle ouders, de hele klas.

Er zijn ouders die dat met hun kind gelezen hebben. Bentley had de allerlaagste score van de klas. Hij kreeg een vmbo-basis advies, meer zat er niet in!

Wij ouders hebben hier zelf nooit een probleem van gemaakt want uiteindelijk maakt het niet uit wat voor beroep, niveau iemand heeft, we zijn elkaar allemaal nodig.

Bentley was wel erg verdrietig, verdrietig vooral omdat de hele klas nu wist dat hij de laagste score had, het minderwaardigheidscomplex werd in zekere zin hiermee gevoed.

Nadat Bentley in groep 8 de cito toets gemaakt had en vmbo advies kreeg, kwam hij in aanmerking voor een toets op zijn nieuwe school om te kijken of hij in aanmerking kwam voor leerwegondersteuning. Deze toets vond plaats op de dag dat er EHBO examen was op de basisschool. Ik vond dat Bentley al die tijd niet voor niks geleerd en geoefend had voor zijn EHBO en wilde dat ook hij dat examen zou doen zodat hij net als de hele klas ook een certificaat hiervoor kreeg. Uiteindelijk mocht Bentley dit examen op een andere school doen in onze gemeente. Er waren 2 meisjes uit zijn klas die een herexamen mochten doen. Dus ik samen met Bentley en de 2 meisjes naar die andere school 7 km verderop. Alle 3 zijn ze daar geslaagd.

Voordat Bentley dat examen had mocht hij eerst nog bij de EHBO juf aan huis komen oefenen, samen namen ze alles nog even door.

De toets op zijn nieuwe school had hij zo goed gemaakt dat hij niet in aanmerking kwam voor leerwegondersteuning. Dit vonden wij erg jammer omdat hij hier zeer zeker gemak van had kunnen hebben en nu eigenlijk overal net buiten viel..

Bentley kwam dus op het vmbo terecht. De school die we samen met hem uitgekozen hadden was geen christelijke school maar deze school had wel de meeste profielen waar hij na 2 jaar uit zou kunnen kiezen. Er zijn ook kinderen die eerst 2 jaar naar de ene school gaan en dan uiteindelijk ook switchen en opeens ook voor deze school kiezen. Wij hadden zelf heel sterk je kiest een school voor 4 jaar. Hij was de enige jongen uit ons dorp die voor die school gekozen heeft maar er waren ook nog 2 meisjes die ook voor die school kozen. Ze konden wel samen naar de stad fietsen, school was 12 km verderop maar terug fietsen lukte niet altijd omdat ze alle 3 in een andere klas zaten en dus niet altijd tegelijk vrij waren.

De school waar Bentley voor koos was een digitale school. Digitaal onderwijs is mooi maar toch denken wij dat het makkelijker is als je gewoon een papieren boek hebt. Dat is veel overzichtelijker. Zijn er problemen met de Wi-Fi dan zit je al met je handen in het haar..

Na een paar weken in de brugklas hadden wij ons 1^e oudergesprek op school met zijn mentor. Voor ons was dit geen fijne kennismaking. Alles was nieuw. Bentley is ons 1^e kind. Die man begon direct heb je dat niet aan je ouders verteld? Er werd verwacht van ons ouders dat wij precies wisten hoe hij moest inloggen en dat hij ons alles had laten zien. We voelden ons min of meer voor joker zitten..

Al vrij snel werd ons ook duidelijk dat Bentley geen klik had met zijn mentor. Hadden wij ook niet na dat 1^e alleen maar negatieve gesprek! Wat ook jammer was, was dat hij deze mentor de 1^e twee jaar had!

Heel veel was ook voor ons erg onduidelijk!

In het 2^e jaar moest hij een profiel kiezen. Van de 6 profielen moest hij er 3 uitkiezen. Bij alle 3 de profielen die hij uitkoos kreeg hij een paar weken les en daarna kwam dan de definitieve keuze.

Hij heeft even getwijfeld tussen Economie en HBR (Horeca Bakkerij & recreatie). Uiteindelijk werd het HBR.

We hadden de indruk dat Bentley het wel naar zijn zin had bij HBR en dat dit dus wel een goede keuze geweest is.

Bentley kreeg ook een nieuwe mentor. Deze mevrouw kon best streng zijn maar ze was er wel echt voor de leerling. Ook als ouders werden wij tenminste gezien. Bentley was geen hoogvlieger maar deed wel goed zijn best. Zij prikte ook door negatief gedrag heen en zag niet alles zwart/wit. Praktijk vond Bentley erg leuk. Hij mocht ook verschillende keren restaurant draaien. Wij ouders konden dan voor een klein bedrag heerlijk uit eten. Voorgerecht, hoofdgerecht en nagerecht en dit alles bereid door je eigen kind. Wij vonden dit erg leuk om hem zo heerlijk bezig te zien. Het was een open keuken / restaurant. Wat wel opviel was dat de leraar best wel een beetje zenuwachtig was die zat best te stressen. Qua eten, smaken verschillen maar als je kind zo zijn best doet ga je als ouders niet lopen zeiken dat je iets niet lust / lekker vind! Wij hadden 1 ouder bij ons aan tafel zitten die echt overal commentaar op had. We dachten echt bij ons zelf hou op te zeuren, stel je niet zo aan, je kind doet zijn best dus pas je gewoon aan! Wij hebben Bentley wel laten merken en dit later ook uitgesproken dat wij wel trots op hem waren en hij dit goed gedaan had!

Toen Bentley in de 3^e klas zat kwamen we er ook achter dat hij begon te blowen. Maar dat niet alleen, hij had niet meer genoeg aan zijn zakgeld. Op een gegeven moment Bentley lag al op bed kwam er een berichtje binnen op zijn laptop via messenger. Hij had dit niet afgesloten. Ik weet het, het is niet netjes van mij maar daarin kwam een berichtje dat iemand geld van hem moest hebben voor de wiet en dat geld had hij zelf op dat moment niet meer. De volgende dag heb ik hem dit wel verteld dat ik dat berichtje gezien had en dat ik even net gedaan of ik hem was. Die jongen zei ik krijg zoveel geld van jou en ik antwoorde waar was dat ook alweer voor? En toen kwam het antwoord van de hoeveelheid wiet die nog even betaald moest worden.. We maakten ons al langere tijd zorgen om Bentley omdat hij duidelijk niet goed in zijn vel zat. Zijn houding en gedrag werden eerst nog gezien als dwars puber gedrag maar toen hij op een dag zichzelf begon te snijden zijn we toch wel met hem naar de huisarts gegaan.

Ook hebben we wel contact gezocht met zijn mentor want we maakten ons wel zorgen om het blowen. Er werd een meneer ingeschakeld vanuit een verslavingszorg die ook wel eens voorlichting kwam geven op school. Hij zag hier nog niet direct kwaad in..

We hadden ook eens een ouderavond waar je, je voor op kon geven op deze vmbo school. Hier werd een theaterstuk opgevoerd dat heette De La Noia. Dit ging over groepsdruk en over een middel dat helemaal hip was en wat je echt geprobeerd moest hebben want tja iedereen nam dit toch? De La Noia zo heette dat middel was natuurlijk verzonnen. Vond het mooi neergezet maar vond het ook jammer dat wij hier zonder Bentley zaten! Het was ook alleen voor ouders bedoeld maar er waren toch twee jongeren gewoon meegekomen met de ouders! Eigenlijk was het mooi geweest als dit theaterstuk aan de leerlingen getoond werd in samenwerking met een ervaringsdeskundige die bij de leerlingen binnen komt in hun belevingswijze want dat is ondertussen voor ons wel duidelijk geworden dat, dat meer indruk maakt dan die meneer die via een landelijke instelling gewoon voorlichting geeft, stukje preventie maar ondertussen alles goed probeert te praten, te normaliseren..

Even voor alle duidelijkheid niet iedere jongere die experimenteert met alcohol en drugs is per definitie verslaafd maar ik vind het wel belangrijk ook d.m.v. dit boek om toch mee te geven dat het erkennen en signaleren van problemen als deze er zijn wat vaak in de puberteit begint wel serieus behandeld worden want dit kan veel leed bij gezinnen en families wegnemen!

Ook kreeg ik opeens via messenger verschillende berichtjes van meisjes of ik de moeder van Bentley was. Ja, hoezo? Hij had namelijk overal verteld dat zijn moeder overleden was. De bewuste meisjes waren zelf echt hun moeder verloren aan een ziekte en dit hakte er best even in.

Waarom? Was dit een vorm van aandacht?! Ik snap dit tot op de dag van vandaag nog steeds niet. Of kwam dit toen al voort uit het feit dat hij gebruikte?

Wat wel jammer is, is dat hij doordat hij niet met de “grote” groep mee ging naar dezelfde school, hij in die zin ook opeens op het dorp zelf nergens echt meer bij hoorde. Wel kwam hij al zijn oude klasgenoten tegen op de catechisatie maar niemand zag hem nog echt staan..

Vanaf zijn 14^e wilde hij toch ook wel graag op zaterdagavond wat leuks doen met jongelui onderling. Hij besloot samen met Jarno die hij kende van de basisschool, zat bij hem in de klas om eens naar de soos van de kerk te gaan. Jarno had toen ook niet veel aansluiting met andere jongeren op het dorp. Daar heeft hij toch van zijn 14^e tot aan zijn 16^e een leuke gezellige tijd gehad. Hier kwam Cindy ook. Cindy is de dochter van vrienden van ons. Bentley en Cindy waren 2 handen op 1 buik. Wat hebben die 2 ontzettend veel lol gehad samen. Cindy kreeg na verloop van tijd verkering met Johan. Johan had ze leren kennen via een scholierenweekend van een christelijke landelijke instelling die veel organiseren voor jongeren met een christelijke achtergrond.

Via deze instelling is Bentley ook 3x op vakantie geweest. Ook samen met Jarno 2x en dat waren fijne vakanties. De 3^e keer ging hij met iemand anders uit het dorp op vakantie. Eigenlijk was die vakantie vol geboekt maar die moeder had geprobeerd of haar zoon toch ook nog mee mocht en uiteindelijk kon dat. Deze jongen en Bentley hadden geen beste invloed op elkaar. Ze versterkten elkaar nogal in negatief gedrag dit kregen wij na afloop toch ook wel van de leiding te horen. Eigenlijk was zo'n week voor Bentley wat aan de korte kant want Bentley vond het best moeilijk om zichzelf “bloot” te geven.. Iedere dag hadden ze ook samen met de groep een Bijbelstudie en werden er allerlei onderwerpen besproken.. Maar daarnaast was er ook veel sport en spel activiteiten. Het moment dat Bentley lekker in de groep lag was de vakantie alweer voorbij!

Toen Bentley 16 was wilde hij toch ook wel graag eens naar de disco. Jarno mocht niet maar wilde dit zelf ook niet. Bentley was toe aan wat meer dan die soos waar eigenlijk nooit echt nieuwe mensen bij kwam. Cindy had dikke verkering met Johan en ging ook wel eens een weekend naar Johan toe hier meer dan 100 km vandaan. Toen Johan jarig was mocht Bentley ook op zijn verjaardag komen. Ik heb Bentley en Cindy daar naar toe gebracht. De ouders van Cindy hebben hen een dag later weer opgehaald. Ik had direct een klik met de moeder van Johan. Zij begreep wel dat ik hen bracht i.p.v. dat ik ze met de trein liet gaan want tenslotte kenden we elkaar niet en je laat je kind toch bij wildvreemde mensen slapen..

Bentley mocht graag BMX-en. Dit deed hij vaak na schooltijd en af en toe 's avonds na het eten.